

Labor & Insurance

3^ο ΕΤΗΣΙΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ
«ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΥ ΤΟΜΕΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΑΓΩΓΗ ΤΗΣ
ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗΣ & ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ»
14 Νοεμβρίου 2013

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ / Καθ. Κωνσταντίνου Κρεμαλή, Δικηγόρου ΑΠ

Στόχος του συνεδρίου ήταν να ανοίξει η συζήτηση για δημιουργική συνεργασία μεταξύ δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, ώστε μέσα από δημόσιο διάλογο να εντοπιστούν αποδεκτές λύσεις για τις επόμενες γενιές.

Εισαγωγικά, προβλήθηκε η πολιτική πλευρά του ζητήματος με αναφορά στις επώδυνες συνέπειες των μνημονίων για τους ασφαλισμένους/συνταξιούχους και στην κατάρρευση του ανταποδοτικού συνταξιοδοτικού συστήματος λόγω ανεργίας, στέρησης εισφορών, εξαφάνισης αποθεματικών. Η μετάβαση σε ένα νέο σύστημα στα ελάχιστα όρια διαβίωσης ήταν αναπόφευκτη από τη στιγμή που η συνταξιοδότηση αντιμετωπίζεται ως δημόσια δαπάνη και όχι ως κοινωνικό αγαθό. Η συμπλήρωση της βασικής σύνταξης με ένα αναλογικά προσδιοριζόμενο τμήμα δεν συνιστά μέτρο ανακούφισης, εφόσον εξαρτιέται από τη λεγόμενη ρήτρα βιωσιμότητας του φορέα, η οποία είναι αμφίβολη έως αδύνατη με τα σημερινά δεδομένα. Στα κοινωνικά και οικονομικά αυτά δεδομένα αντιπαρατάθηκαν οι θετικές προσπάθειες της κυβέρνησης να αξιοποιήσει το νεοεμφανισθέν πρωτογενές πλεόνασμα και απαριθμήθηκαν ουσιώδεις διαρθρωτικές αλλαγές στη λειτουργία του συνταξιοδοτικού συστήματος με τα προγράμματα Ήλιος, Αριάδνη, Άτλας κ.α. Εξαγγέλθηκε, μάλιστα, και η συγκρότηση τεχνοκρατικής επιτροπής, ώστε μέχρι το τέλος του 2014 οι διορθωτικές και λοιπές ρυθμίσεις να ενταχθούν σε ένα πλαίσιο βιώσιμου συνταξιοδοτικού συστήματος. Τονίστηκε, επίσης, η ολοκλήρωση της αναδιάρθρωσης του ΟΑΕΔ με στόχο την εξωστρέφεια, π.χ. σε δίκτυα διασύνδεσης με άλλα κράτη, όπως η Γερμανία, η Ολλανδία και η Μεγ. Βρετανία. Υπήρξε, ωστόσο, και ταύτιση πολιτικών απόψεων σε δύο τουλάχιστο σημεία: 1. ότι η αποκλιμάκωση της ανεργίας δεν θα θεραπεύσει το πρόβλημα, αν δεν συνδυαστεί με ανάπτυξη, επένδυση και απλούστευση κανόνων και 2. ότι η έμφαση πρέπει να δοθεί στη συνεργασία μεταξύ δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, και όχι στον ανταγωνισμό, ή την πλήρη υποκατάσταση του ενός από τον άλλο.

Ακολούθησε η πρώτη ενότητα «Συνεργασίες για την προώθηση της απασχόλησης» με έμφαση στο προαπαιτούμενο, δηλαδή την αποκατάσταση εμπιστοσύνης μεταξύ κράτους και επιχειρήσεων. Δεν διατυπώθηκαν απλώς παραδείγματα και στείρες διαπιστώσεις, αλλά συγκεκριμένες προτάσεις, πως μπορεί να αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη. Ενδεικτικά, προτάθηκε η αποκάθαρση της έννοιας «συνεργασίας» από στοιχεία παρεξήγησης, όπως η πελατειακή συνέργεια, και η χρησιμοποίησή της με εννοιολογικό περιεχόμενο κοινά αποδεκτό από δημόσιους και ιδιωτικούς φορείς. Επίσης, προτάθηκε η κάλυψη του υφιστάμενου επικοινωνιακού κενού, ως προς τα πλεονεκτήματα μιας συνεργασίας, το οποίο συντηρείται από στερεότυπα, όπως το κράτος συχνά «αδυνατεί», οι ιδιώτες απλά «κερδίζουν». Καυτηριάστηκε τόσο η έλλειψη ολιστικής στρατηγικής και η επιλογή προσχηματικών δράσεων συνεργασίας χωρίς οράματα, όσο και οι εσφαλμένες αντιλήψεις ότι η συνεργασία είναι επιβολή ή διεκπεραίωση ή ιδιωτικοποίηση, και όχι η ορθή αντίληψη ότι συνιστά επένδυση και συντελεί στη λύση συγκεκριμένων προβλημάτων. Της κριτικής δεν διέφυγε ότι και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή είχε εγκλωβιστεί σε χρηματοδοτικό ρόλο, αντί να ενισχύει και να ενημερώνει για κρατικές ανάγκες συνεργασιών κάτι που ξεκίνησε με τη στρατηγική πρωτοβουλία PARES. Επισημάνθηκαν οι φορείς και οι κλάδοι που θα μπορούσαν να αναπτυχθούν πιλοτικές συνεργασίες στο πλαίσιο ενός Εθνικού Σχεδίου Δράσης, για παράδειγμα τα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα, οι Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις, οι κλάδοι τουρισμού, γεωργίας κλπ. Δεν παρουσιάστηκαν μόνο θεωρητικές απόψεις, αλλά και πρακτικές λύσεις για την αύξηση της παραγωγικότητας μέσω του παράγοντα «εργασία», π.χ. διακράτηση ταλέντων, πρακτική άσκηση, μετεκπαίδευση και σε τελευταία ανάλυση διατήρηση και αύξηση της ανταγωνιστικότητας ακόμα και για τις μικρές επιχειρήσεις. Ήδη και σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Επιτροπής οι δοκιμασμένες συνεργασίες ιδιωτικών και δημόσιων φορέων (μέσω διακρατικών συμφωνιών, outsourcing, υπεργολαβιών κλπ.) συνέβαλαν από το 2010 να αλλάξει η ορολογία της κοινωνικής πολιτικής από «public employment services» σε «employment services», δηλαδή χωρίς την αυτονόητη χρησιμοποίηση κρατικών μονοπωλίων για την απορρόφηση των ανέργων. Οι συνεργασίες είχαν ως αποτελέσματα: την αξιοποίηση δυνατοτήτων σε λανθάνουσα κατάσταση, τη συμμετοχική επίλυση προβλημάτων, την αμφίδρομη μετάδοση εμπειριών, τον εθισμό σε συντονισμένες ενέργειες. Ως προς τη διαδικασία, οι συνεργασίες αρχίζουν με ένα συνυποσχετικό κατανόησης αναγκών και στόχων (Memorandum of understanding), ακολουθεί η ανάλυση του προς επίλυση προβλήματος και τέλος επιλέγονται οι κατάλληλες νομικές ρυθμίσεις και οι μορφές διοίκησης των σχετικών προγραμμάτων.

Για να λειτουργήσει μια συνεργασία δημόσιου και ιδιωτικού τομέα απαιτείται εύκαμπτο ρυθμιστικό πλαίσιο (policy space) και όχι συνθήκες έντονης χρονικής ή άλλης

επιβολής. Δεν αποκλείεται, ωστόσο, μια συνεργασία να έχει αφετηρία πολιτικές απασχόλησης που έχουν σχεδιάσει επαγγελματικές οργανώσεις εργοδοτών και εργαζομένων ή άλλα κέντρα λήψης αποφάσεων που δεν ασκούν κρατική εξουσία (π.χ. Εμπορικά Επιμελητήρια). Η ανάγκη δημοσιονομικής εξισορρόπησης της χώρας πρέπει να αποτελέσει την αφορμή δράσης και όχι το άλλοθι απραξίας σε αναπτυξιακά έργα.

Ακολούθησε η δεύτερη ενότητα «Συνεργασίες με φορείς κοινωνικής ασφάλισης και υγείας», στην οποία έπρεπε να απαντηθούν τα ερωτήματα, γιατί οι διάφορες κοινωνικές μεταρρυθμίσεις διαδέχονται αναποτελεσματικά η μία την άλλη και γιατί η επαγγελματική και η ιδιωτική ασφάλιση δεν στάθηκαν ικανές να συμπληρώσουν τα κενά που αφήνει η συρρίκνωση του κοινωνικού κράτους.

Οι αποσπασματικές κοινωνικοασφαλιστικές μεταρρυθμίσεις των προηγούμενων ετών απέβλεπαν αρχικά στην προστασία των ασφαλισμένων/συνταξιούχων, αλλά δεν αποδείχθηκαν αποτελεσματικές. Έπρεπε, συνεπώς, να ακολουθήσουν μεγαλύτερες μεταρρυθμίσεις, όπως η καθιέρωση του ΕΟΠΥΥ και η υπαγωγή στο ΙΚΑ των νεοδιορισμένων, οι οποίες συντελούνται κάτω από επώδυνες δημοσιονομικές συνθήκες. Έτσι αναγκάστηκε ο σύγχρονος νομοθέτης να δώσει έμφαση στην εκλογίκευση του συστήματος, π.χ. με ταχύτερη έκδοση συντάξεων, πάταξη της παραβατικότητας στη λήψη παροχών και βελτίωση της εισπραξιμότητας των εισφορών. Μεσοπρόθεσμα όμως πρέπει το σύστημα να βασιστεί σε σταθερές ισορροπίες, όπως η αρμονική συνύπαρξη της κοινωνικής με την επαγγελματική ασφάλιση και η εξυγίανση της ασφαλιστικής αγοράς. Ειδικότερα, ως προς τα προαιρετικής υπαγωγής αυτοδιαχειριζόμενα ταμεία επαγγελματικής ασφάλισης κρίθηκε αναγκαία η «απενοχοποίηση» της αποστολής τους και επαναλήφθηκε ο προβληματισμός, πως μπορούν να αναπτυχθούν παράλληλα με την υποχρεωτική επικουρική ασφάλιση. Μακροπρόθεσμα έγινε λόγος για μια μόνιμη εθνική επιτροπή διαλόγου για την κοινωνική ασφάλιση, ώστε οι μελλοντικές μεταρρυθμίσεις να βασίζονται σε ευρύτερες συμφωνίες και συναινέσεις με άνεση χρόνου και πέραν από τους περιορισμούς συγκεκριμένης βουλευτικής θητείας.

Για να διευκολυνθούν οι συνεργασίες μεταξύ δημόσιων και ιδιωτικών φορέων σε συνταξιοδοτικά θέματα απεριθμήθηκαν ορισμένα προαπαιτούμενα, όπως η αξιόπιστη εποπτεία της κοινωνικής και επαγγελματικής ασφάλισης, η σύσταση διακλαδικού ταμείου επαγγελματικής ασφάλισης με γενική εθνική συλλογική σύμβαση εργασίας, ο καθορισμός των ασφαλιστικών δικαιωμάτων ανάλογα με τη συμμετοχή στο ασφαλιστικό κεφάλαιο και όχι με βάση τις ασφαλιστικές περιόδους, η δημιουργία ενιαίου εισπρακτικού μηχανισμού για τους φορείς κοινωνικής και επαγγελματικής ασφάλισης, η διευκόλυνση της κινητικότητας (διαδοχικής ασφάλισης) των εργαζομένων, η εισαγωγή εθνικών δομών ενιαίας διαχείρισης και αξιοποίησης της περιουσίας των ασφαλιστικών φορέων κλπ. Δεδομένου ότι το δημόσιο σύστημα

κοινωνικής ασφάλισης επηρεάζει το κόστος παραγωγής και συνεπώς τον ανταγωνισμό των επιχειρήσεων, επιβάλλεται η μέγιστη απόδοση των ασφαλιστικών κεφαλαίων να είναι συγκρίσιμη με χώρες παρεμφερών εξαγωγών, π.χ. Ισπανία, Ιταλία κλπ. Ασκήθηκε κριτική για την αναποτελεσματικότητα του ΕΚΑΣ, καθώς και για την αύξηση των ποσοστών φτώχειας και κοινωνικού αποκλεισμού των ηλικιωμένων λόγω της οριζόντιας περικοπής των κοινωνικών παροχών τόσο στις χαμηλές, όσο και στις υψηλές εισοδηματικές κατηγορίες, αντί της συνταγματικά επιβεβλημένης αναλογικότητας.

Στο χώρο της υγείας διαπιστώθηκε η επί 30ετία αποτυχία μιας δημιουργικής συνεργασίας μεταξύ δημόσιου και ιδιωτικού τομέα εξαιτίας, μεταξύ άλλων, και της ελληνικής παθολογείας ενός κόστους περίπου 35% για συμμετοχή σε «ιδιωτικές πληρωμές» και «παραπληρωμές». Θεωρήθηκε ο ΕΟΠΥΥ ότι μπορεί να διαπραγματεύεται καλύτερα με τις αγορές υπηρεσιών και αγαθών υγείας, με ιατρούς, ιδιωτικές κλινικές και το ΕΣΥ και χρειάζεται μεγάλη προσπάθεια προς επίτευξη αυτού του στόχου. Εντοπίστηκε ότι συνεργασίες μεταξύ δημόσιων και ιδιωτικών φορέων έχουν μεγαλύτερες πιθανότητες επιτυχίας στην πρωτοβάθμια (εξωνοσοκομειακή) περίθαλψη, όπου υπάρχει αναπτυγμένη ανταγωνιστική αγορά. Έγινε, ακόμα, επισήμανση για την καθυστέρηση ανάπτυξης σχετικών προγραμμάτων και πολιτικών και προτροπή στις ασφαλιστικές εταιρίες να σχεδιάσουν ασφαλιστικά προϊόντα κατάλληλα προκειμένου να αντικαταστήσουν τις «παραπληρωμές» στο χώρο της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, καθώς υπάρχουν προφανώς τα οικονομικά περιθώρια για την αγορά τέτοιων προϊόντων.

Στα προαπαιτούμενα για τις συνεργασίες μεταξύ δημόσιου και ιδιωτικού τομέα έγιναν δεκτά: 1) η ανάγκη ενίσχυσης του ρόλου των εποπτών ως προς την ανεξαρτησία, τη χρηματοδότηση και τα σύγχρονα τεχνολογικά και επιστημονικά εργαλεία, σε συνδυασμό και με τον εκ νέου επιτελικό σχεδιασμό του νομοθετικού πλαισίου με βάση τις ισχύουσες οικονομικές, δημογραφικές και λοιπές συνθήκες, 2) η συνείδηση ότι το Σύνταγμα δεν απαγορεύει τη λειτουργία της κοινωνικής ασφάλισης σε συνεργασία με ιδιωτικούς φορείς. Πιο συγκεκριμένα, η συνταγματική υποχρεωτικότητα περιορίζεται στην υπαγωγή των πολιτών στη δημόσια ασφάλιση αφήνοντας στον κοινό νομοθέτη να προσδιορίζει με ποιο φορέα και σε ποια έκταση αυτή θα λειτουργεί, π.χ. η πρόσφατη μετατροπή τεσσάρων δημόσιων φορέων υποχρεωτικής επικουρικής ασφάλισης σε ισότιμα ιδιωτικά ταμεία επαγγελματικής ασφάλισης, και 3) η ασφάλιση επαγγελματικής ασθένειας συνιστά κόστος παραγωγής και τυχόν (κοινωνικοασφαλιστική) παρέμβαση του κράτους συνιστά αθέμιτο ανταγωνισμό.

Ακολούθησε η τρίτη ενότητα «Συνεργασίες με φορείς ιδιωτικής ασφάλισης και υγείας», όπου παρουσιάστηκαν οι πυλώνες κοινωνικής προστασίας με αποκκλίνουσα από τη συνήθη κατάταξη. Στον πρώτο εντάχθηκε η δημόσια υποχρεωτική κοινωνική ασφάλιση, στο δεύτερο η επαγγελματική ασφάλιση και οι ομαδικές ιδιωτικές ασφαλίσεις και στον τρίτο η ατομικές ιδιωτικές ασφαλίσεις. Εκπρόσωποι της ιδιωτικής ασφάλισης τόνισαν τη μέχρι τώρα αποτυχία ανάπτυξης των ταμείων επαγγελματικής ασφάλισης και υποστήριξαν την ανάγκη παρέμβασης με ομαδικά ιδιωτικά ασφαλιστήρια για να καλυφθεί το σχετικό κενό. Θεώρησαν ότι στο χώρο αυτό κατ'εξοχή δημιουργούνται βαθμιαία ευνοϊκές συνθήκες για τη συνεργασία μεταξύ δημόσιου και ιδιωτικού τομέα. Επειδή όμως τα περιθώρια που αφήνει το κρατικό σύστημα παραμένουν περιορισμένα διατυπώθηκαν ρεαλιστικές προτάσεις για τη σταδιακή μείωση των υποχρεωτικών εισφορών του πρώτου πυλώνα, για την επικράτηση του κεφαλαιοποιητικού συστήματος στη συμπληρωματική ασφάλιση, για πιο αυστηρό εποπτικό πλαίσιο, καθώς και για κίνητρα ευνοϊκότερης φορολόγησης των ασφαλιστικών προϊόντων. Εκπρόσωποι της δημόσιας κοινωνικής ασφάλισης συμφώνησαν ότι το σύστημα ασφαλιστικής προστασίας τροφοδοτείται δικαιότερα με μια βασική και μια αναλογική σύνταξη. Υπογραμμίστηκαν οι διακριτοί ρόλοι του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα, οι οποίοι κάθε άλλο παρά ανταγωνιστικοί είναι από τη φύση τους. Για παράδειγμα, η πολιτεία έχει εξουσία να εποπτεύει και να επαναρρυθμίζει, ενώ οι ασφαλιστικές επιχειρήσεις διαθέτουν αναγκαίες εμπειρίες και τεχνογνωσία λ.χ. ως προς τον υπολογισμό των ποσοστών αναπλήρωσης της απώλειας εισοδημάτων. Ειδικότερα, στο χώρο της υγείας ο δημόσιος τομέας αναλαμβάνει την πλήρη και ισότιμη κάλυψη του πληθυσμού με συγκράτηση του κόστους, αλλά υστερεί ως προς την ανάγκη της ελεύθερης επιλογής υγειονομικών υπηρεσιών. Με την καθιέρωση συνεργατικών μορφών θα μπορούσε να επιτευχθεί βελτίωση της αποδοτικότητας των διαθέσιμων υπηρεσιών υγείας και να αποκατασταθούν οι κλονισμένες σχέσεις εμπιστοσύνης, λ.χ. με την καθιέρωση διαλόγου για τον καθορισμό ιατρικών αμοιβών ή για την απόδειξη υγειονομικών δαπανών που θα μπορούσαν να ισχύει και στον ιδιωτικό τομέα. Ο προβληματισμός έγινε πιο έντονος, όταν ανακοινώθηκε αφενός ότι το εγγυητικό κεφάλαιο ασφάλισης ζωής καλύπτει σήμερα και τους συστημικούς κινδύνους, ενώ η κρατική εγγύηση για τις κοινωνικοασφαλιστικές παροχές δεν είναι εξασφαλισμένη και αφετέρου ότι η πτωχευμένη ασφαλιστική επιχείρηση ΑΣΠΙΣ είχε μέχρι τέλος αποθεματικά, ενώ σε πολλούς δημόσιους φορείς αυτά έχουν εξανεμιστεί και αναπληρώνονται από δανεισμούς. Κοινή, ωστόσο, ήταν η παραδοχή ότι δεν υπάρχει «τέλειο σύστημα» γενικής εφαρμογής, αλλά ποικίλα μοντέλα με χαρακτηριστικά που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη σε ένα θεμελιώδη σχεδιασμό.

Στην τέταρτη ενότητα «Εξορθολογισμός εργασιακού και ασφαλιστικού κόστους», μερικά μεγέθη για την οικονομία μας δημιούργησαν έντονη ανησυχία, όπως ότι το σύνολο της ασφαλιστικής και φορολογικής επιβάρυνσης των επιχειρήσεων έντασης εργασίας κινείται γύρω στο 47%, ότι ο κατώτατος μισθός πριν από την κρίση ήταν €751,39 ευρώ, μετά την κρίση €586,06, στην ανταγωνιστική Βουλγαρία είναι €159,60 και στη μη ανταγωνιστική Ιρλανδία €1.462,00 και μάλιστα κάτω από τον αυστηρό έλεγχο τρούικα. Επισημάνθηκε, σχετικά, η έλλειψη επιστημονικών και τεχνολογικών δυνατοτήτων, με αποτέλεσμα να επικρατήσει για δεκαετίες μέχρι το 2009 ένα δυσλειτουργικό κόστος παραγωγής με τον τεχνικό όρο «παγίδα του μέσου εισοδήματος». Με αυτά τα δεδομένα, διατυπώθηκαν συγκεκριμένες προτάσεις για τη διόρθωση του προβλήματος. Ενδεικτικά, αναφέρονται οι σκέψεις για την αναγνώριση του μισθολογικού κόστους ως παραγωγικής δαπάνης, την κωδικοποίηση (σταθεροποίηση) της υφιστάμενης νομοθεσίας, την κοινωνική και οικονομική προστασία του πολίτη, αντί της προστασίας της θέσης εργασίας (ακόμα και της μη παραγωγικής), τη χάραξη οικονομικής πολιτικής για την εξασφάλιση παραγωγικών και όχι καταναλωτικών δυνάμεων, τη συνδρομή του κράτους στον ενεργό πολίτη που θα εξελιχθεί σε σώφρονα καταναλωτή και όχι στον οιονεί παραγωγό που μερικές φορές ευνοείται από γεωγραφικά και μόνο κριτήρια. Αναγνωρίστηκε ως λάθος η για πολλά χρόνια άσκηση πολιτικής για την τόνωση της ζήτησης, καθώς και η επιβάρυνση των μισθωτών με το μεγαλύτερο ποσοστό στη χρηματοδότηση του κοινωνικοασφαλιστικού συστήματος. Θεωρήθηκε, εξάλλου, αμφίβολη στην πράξη η εφαρμογή μιας συνεργασίας μεταξύ δημόσιου και ιδιωτικού φορέα, εφόσον θα επαύξανε το ασφαλιστικό κόστος, καθώς στις μικρομεσαίες επιχειρήσεις η μία στις δύο με δυσκολία ήδη αντιμετωπίζει τις εισφορές της δημόσιας κοινωνικής ασφάλισης. Σε κάθε περίπτωση με συνθήκες συρρίκνωσης της ζήτησης και της κατανάλωσης μικρό περιθώριο έχουν για ευδοκίμηση οι συνεργασίες μεταξύ δημόσιου και ιδιωτικού τομέα.

Υπήρξαν, τέλος, και οι αισιόδοξες φωνές, όπως «η κρίση προκαλεί λύσεις», αλλά και ριζοσπαστικές προτάσεις, όπως η ευχέρεια των οφειλετών εμπόρων να επιλέγουν τις εισφορές της ασφαλιστικής εκείνης κλάσης που μπορούν να πληρώσουν, το πάγωμα του οφειλόμενου ασφαλιστικού κεφαλαίου και η μετατροπή του σε ασφαλιστικό χρόνο για μελλοντική εξαγορά, όταν οι συνθήκες το επιτρέψουν και άλλες πιο εξειδικευμένες σκέψεις.

Συμπερασματικά δηλώθηκε ότι η Επιτροπή Ασφαλιστικών και Εργασιακών Θεμάτων του Ελληνο-Αμερικανικού Εμπορικού Επιμελητηρίου, που είχε την επιστημονική επιμέλεια του 3^{ου} ετήσιου συνεδρίου, δεν θα περιοριστεί σε απλή δημοσίευση των πορισμάτων του, αλλά θα δημιουργήσει ειδική ατζέντα επιμέρους θεματολογίας για τις υφιστάμενες τέσσερις Ομάδες Εργασίας που θα επεξεργαστούν

επιλεγμένα ζητήματα μέχρι το επόμενο ετήσιο συνέδριο. Φιλοδοξία αποτελεί από τώρα η υπόδειξη κανονιστικών ρυθμίσεων και καλών πρακτικών με την τεκμηρίωση εκείνη που θα επιτρέψει στους εμπλεκόμενους φορείς να κάνουν το σημερινό όραμα πραγματικότητα.